Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

19 декември 2024 година*

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕС) № 952/2013 — Митнически кодекс на Съюза — Член 15 — Предоставяне на информация на митническите органи — Неспазване на митническото законодателство — Член 42 — Ефективни, пропорционални и възпиращи санкции — Рамково решение 2005/212/ПВР — Конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления — Член 2, параграф 1 — Конфискация — Национална правна уредба, която предвижда налагането на глоба от 100 % до 200 % върху митническата стойност на стоките и отнемането им в полза на държавата, независимо от това чия собственост са“

По съединени дела C-717/22 и C-372/23

с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Районен съд Свиленград (България) (C-717/22) и от Административен съд Хасково (България) (C-372/23), с актове от 10 ноември 2022 г. и от 1 юни 2023 г., постъпили в Съда съответно на 23 ноември 2022 г. и на 13 юни 2023 г., в рамките на производства по дела

„СИСТЕМ ЛУКС“ ООД (C-717/22),

VU (C-372/23)

срещу

Териториална дирекция Митница Бургас,

при участието на:

Районна прокуратура Хасково, Териториално отделение Свиленград (C-717/22),

Окръжна прокуратура Хасково (C-372/23),

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: K. Jürimäe, председател на втори състав, изпълняваща функцията на председател на трети състав, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от трети състав, N. Jääskinen (докладчик), M. Gavalec и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

* Език на производството: български.

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за „СИСТЕМ ЛУКС“ ООД, от И. А. Иванов, адвокат,

– за Териториална дирекция Митница Бургас, от В. Стефанов,

– за българското правителство, от Цв. Митова, С. Русева и Р. Стоянов, в качеството на представители,

– за белгийското правителство, от S. Baeyens и P. Cottin, в качеството на представители,

– за испанското правителство, от A. Pérez-Zurita Gutiérrez, в качеството на представител,

– за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от A. Collabolletta и F. Meloncelli, avvocati dello Stato,

– за латвийското правителство, от J. Davidoviča, K. Pommere и I. Romanovska, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от F. Moro и И. Залогин, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 май 2024 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 1, четвърто тире и член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления (ОВ L 68, 2005 г., стр. 49; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 7, стр. 147), на член 5, точка 3, член 15 и член 42, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1 и поправка в ОВ L 267, 2016 г., стр. 2, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Съюза“), на член 2, точка 4 от Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз (ОВ L 127, 2014 г., стр. 39), както и на член 17, параграф 1, член 41 и член 49, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“).

2 Запитванията са отправени в рамките на спорове със страни „СИСТЕМ ЛУКС“ ООД (наричано по-нататък „Систем Лукс“), установено в Сърбия дружество, и Териториална дирекция Митница Бургас (България) (наричана по-нататък „митническата дирекция“) (дело C-717/22), и със страни VU, физическо лице със сръбско гражданство, и

митническата дирекция (дело C-372/23), относно решението за налагане на административно наказание на VU за митническа контрабанда, както и за отнемане в полза на държавата на стоките на „Систем Лукс“, предмет на тази контрабанда.

Правна уредба

Правото на Съюза

Рамково решение 2005/212

3 Съображение 1 от Рамково решение 2005/212 гласи:

„Основният мотив за презграничната организирана престъпност е финансовата печалба. Поради това акцентът в една ефективна превенция и борба с организираната престъпност трябва да бъде поставен върху проследяването, замразяването, запорирането и конфискацията на облагите от престъпленията. […]“.

4 Член 1 от това рамково решение е озаглавен „Определения“ и предвижда в четвърто тире:

„По смисъла на настоящото рамково решение:

[…]

– „конфискация“ означава наказание или мярка, които са постановени от съд след производство, което се отнася за едно или няколко престъпления, [и] които водят до окончателно отнемане на имущество“.

5 Член 2 от посоченото рамково решение е озаглавен „Конфискация“ и гласи:

„1. Всяка държава членка взема необходимите мерки, за да направи възможно конфискуването, изцяло или частично, на средства на престъплението и облаги от престъпление, за ко[е]то се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, или на имущество, чиято стойност отговаря на тези облаги.

[…]“.

Митническият кодекс на Съюза

6 Член 15 от Митническия кодекс на Съюза е озаглавен „Предоставяне на информация на митническите органи“ и гласи:

„1. Всяко лице, което участва пряко или косвено в извършването на митнически формалности или на митнически контрол, предоставя на митническите органи, по тяхно искане и в определените срокове, пълната изисквана документация и информация в подходяща форма и оказва цялото необходимо съдействие за извършването на тези формалности или контрол.

2. Лице, което подава пред митническите органи митническа декларация, декларация за временно складиране, обобщена декларация за въвеждане, обобщена декларация за напускане, декларация за реекспорт или уведомление за реекспорт или подава заявление за разрешение или за друго решение, е отговорно за всяко едно от следните:

а) точността и пълнотата на информацията, предоставена в декларацията, уведомлението или заявлението;

б) автентичността, точността и валидността на всички документи, придружаващи декларацията, уведомлението или заявлението;

в) в съответните случаи — изпълнението на всички задължения, свързани с поставянето на въпросните стоки под съответния митнически режим или с извършването на разрешените операции.

Първата алинея се прилага и за предоставянето във всякаква друга форма на всякаква информация, която се изисква от или се представя на митническите органи.

Когато декларацията или уведомление е подадено, заявлението е подадено или информация е предоставена от митнически представител на съответното лице, съгласно посоченото в член 18, този митнически представител също е обвързан със задълженията, предвидени в първата алинея от настоящия параграф“.

7 Член 42 от този кодекс е озаглавен „Прилагане на санкции“ и гласи:

„1. Всяка държава членка предвижда санкции за неспазване на митническото законодателство на Съюза. Тези санкции трябва да бъдат ефективни, пропорционални и възпиращи.

2. Когато се прилагат административни санкции, те могат [inter alia] да бъдат в една от следните две форми или в двете:

а) имуществена санкция или глоба от митническите органи, включително, където е уместно, прилагане на споразумение вместо налагане на наказание за извършено престъпление;

б) отмяната, спирането или изменението на разрешение, чийто титуляр е съответното лице.

[…]“.

8 Член 79 от посочения кодекс е озаглавен „Възникване на митническо задължение при неизпълнение“ и предвижда в параграф 1:

„Митническо задължение при внос на стоки, подлежащи на облагане с вносни мита, възниква при неизпълнение на което и да е от следните:

а) едно от задълженията, установени в митническото законодателство във връзка с въвеждането на несъюзни стоки на митническата територия на Съюза, тяхното отклоняване от митнически надзор или движението, усъвършенстването, складирането, временното складиране, временния внос или разпореждането с тези стоки на тази територия;

б) едно от задълженията, установени в митническото законодателство за специфичната употреба на стоки на митническата територия на Съюза;

в) условие, свързано с поставянето на несъюзни стоки под митнически режим с освобождаване от мита или с намаляване на ставките на вносните мита поради специфичната употреба на стоките“.

9 Член 158 от същия кодекс е озаглавен „Митническа декларация за стоки и митнически надзор на съюзни стоки“ и е формулиран, както следва:

„1. Всички стоки, предназначени да бъдат поставени под митнически режим, с изключение на режим свободна зона, се обхващат от митническа декларация, подходяща за конкретния режим.

2. В специфични случаи, различни от посочените в член 6, параграф 3, може да бъде подадена митническа декларация чрез средства, различни от средствата за електронна обработка на данни.

3. Съюзни стоки, декларирани за износ, вътрешен съюзен транзит или пасивно усъвършенстване, са под митнически надзор от момента на приемането на декларацията, посочена в параграф 1, до извеждането им от митническата територия на Съюза или изоставянето им в полза на държавата, или унищожаването им, или до анулирането на митническата декларация“.

10 Член 198 от Митническия кодекс на Съюза е озаглавен „Мерки, които следва да бъдат предприети от митническите органи“ и гласи:

„1. Митническите органи предприемат всички необходими мерки за разпореждане със стоките, включително отнемане и продажба или унищожаване, в следните случаи:

а) когато едно от задълженията, установени в митническото законодателство за въвеждането на несъюзни стоки на митническата територия на Съюза, не е изпълнено или стоките са били отклонени от митнически надзор;

[…]“.

11 Член 233 от този кодекс, който е озаглавен „Задължения на титуляря на режим съюзен транзит и на превозвача и получателя на стоките, придвижвани под режим съюзен транзит“, предвижда:

„1. Титулярят на режим съюзен транзит е отговорен за всяко едно от следните:

а) представянето на стоките в непроменено състояние и на изискваната информация на получаващото митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, предприети от митническите органи за идентифициране на стоките;

[…]

3. Превозвач или получател на стоки, който приема стоки и знае, че те се придвижват под режим съюзен транзит, също така е отговорен за представянето на стоките в непроменено състояние на получаващото митническо учреждение в определения срок и при спазване на мерките, предприети от митническите органи за тяхното идентифициране“.

12 Член 226 от посочения кодекс е озаглавен „Външен транзит“ и гласи:

„1. Под режим външен транзит несъюзните стоки могат да бъдат придвижвани от едно до друго място на митническата територия на Съюза, без да подлежат на:
а) вносни мита;
б) други вземания, както са предвидени в други приложими действащи разпоредби;
в) мерките на търговската политика, доколкото тези мерки не забраняват въвеждането или напускането на стоки в или от митническата територия на Съюза.

2. В специфични случаи съюзните стоки се поставят под режим външен транзит.

[…]“.

Директива 2014/42

13 Член 2, точка 4 от Директива 2014/42 е озаглавен „Определения“ и предвижда:

„За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

[…]

4) „конфискация“ означава окончателно отнемане на имущество, постановено от съд във връзка с престъпление“.

14 Член 14 от тази директива, който е озаглавен „Замяна на Съвместно действие 98/699/ПВР и на някои разпоредби от рамкови решения 2001/500/ПВР и 2005/212/ПВР“, предвижда в параграф 1:

„Съвместно действие 98/699/ПВР [от 3 декември 1998 година, прието от Съвета на основание член K.3 от Договора за Европейски съюз, относно прането на пари, идентифициране, издирване, замразяване, изземване и конфискация на средствата и облагите от престъпление (ОВ L 333, 1998 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 67)], член 1, буква а) и членове 3 и 4 от Рамково решение 2001/500/ПВР [на Съвета от

26 юни 2001 година относно прането на пари, идентифицирането, проследяването, замразяването, изземването и конфискацията на средствата и приходите от престъпна дейност (ОВ L 182, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 175)] и първите четири тирета от член 1, както и член 3 от Рамково решение [2005/212] се заменят с настоящата директива по отношение на държавите членки, обвързани с настоящата директива, без да се засягат задълженията на тези държави членки, свързани с крайния срок за транспониране на рамковите решения в националното право“.

Европейският кодекс за добри практики на администрацията

15 Съгласно член 7, който е озаглавен „Недопустимост на злоупотреба с правомощия“, от Европейския кодекс за добри практики на администрацията, одобрен с Резолюция на Парламента от 6 септември 2001 г. (ОВ C 72 E, 2002 г., стр. 331):

„Правомощията се използват единствено за целите, за които са били предоставени със съответните разпоредби. Служителите във всички случаи избягват да използват тези правомощия за цели, които нямат правно основание или не са мотивирани от никакъв обществен интерес“.

Българското право

Законът за митниците

16 Член 231 от Закона за митниците (ДВ, бр. 15 от 6 февруари 1998 г.), в редакцията му, приложима към фактите по спора в главното производство (наричан по-нататък „Законът за митниците“), предвижда:

„Наказателните постановления се издават от директора на Агенция „Митници“ или от определени от него длъжностни лица“.

17 Член 233 от този закон гласи:

„(1) Който пренесе или превози стоки през държавната граница или направи опит за това без знанието и разрешението на митническите органи, доколкото извършеното не представлява престъпление, се наказва за митническа контрабанда с глоба от 100 до 200 на сто върху митническата стойност на стоките или при износ — стойността на стоките.

[…]

(6) Стоките — предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата независимо от това чия собственост са, а ако липсват или са отчуждени, присъжда се тяхната равностойност, представляваща митническата им стойност, или при износ — стойността на стоките.

[…]“.

Законът за административните нарушения и наказания

18 Съгласно член 7 от Закона за административните нарушения и наказания (ДВ, бр. 92 от 28 ноември 1969 г.):

„(1) Деянието, обявено за административно нарушение, е виновно, когато е извършено умишлено или непредпазливо.

(2) Непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи“.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

Дело C-717/22

19 На 28 май 2021 г. митнически служител от митнически пункт „Капитан Андреево“ (България), който се намира на българо-турската граница, извършва проверка на товарен автомобил с полуремарке, превозващ тринадесет палета с алуминиеви профили, натоварени в Турция.

20 Митническият служител проверява митническите документи, които му представя VU, шофьор на товарния автомобил, и установява, че осем от превозваните колети, които принадлежат на „Систем Лукс“, не са били декларирани в придружаващите документи.

21 Образувано е производство за административно нарушение по член 233, алинея 1 от Закона за митниците, в резултат на което е установено, че макар да е присъствал при товаренето и претеглянето на товара, VU не е изпълнил вмененото му като водач, осъществяващ международен превоз, задължение да се запознае със съдържанието на предоставените му документи, и най-вече да провери съответствието им с действително превозваните стоки.

22 Ето защо административнонаказващият орган приема, че като е превозил през българската граница без знанието и разрешението на митническите органи въпросните алуминиеви профили, VU е извършил по непредпазливост административно нарушение по член 233, алинея 1 от Закона за митниците. Поради това този орган му налага глоба за митническа контрабанда в размер на 73 140,06 български лева (BGN) (около 37 400 евро), съответстваща на митническата стойност на алуминиевите профили, открити в осемте недекларирани колета. Той постановява и отнемане в полза на държавата на тези алуминиеви профили на основание член 233, алинея 6 от Закона за митниците.

23 При тези условия „Систем Лукс“ подава жалба пред Районен съд Свиленград (България), запитващата юрисдикция, срещу наказателното постановление за отнемане в полза на държавата на алуминиевите профили.

24 В това отношение запитващата юрисдикция счита, че член 233, алинея 6 от Закона за митниците, който предвижда отнемане в полза на държавата на стоките, предмет на митническа контрабанда, независимо от това чия собственост са, може да противоречи на разпоредбите на правото на Съюза, когато тези стоки принадлежат на лице, различно от извършителя на административното нарушение, или когато нарушителят е извършил това нарушение по непредпазливост.

25 Тази юрисдикция отбелязва, че правото на Съюза може да не допуска национална разпоредба като споменатата в предходната точка и доколкото отнемането в полза на държавата, което представлява допълнителна санкция наред с глобата за митническа контрабанда, би могло да е в разрез с принципа на пропорционалност, закрепен в член 42, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза във връзка с член 49, параграф 3 от Хартата. Според нея такава разпоредба е възможно да е несъвместима и с посоченото в член 17, параграф 1 от Хартата право всеки да се ползва свободно от придобитото си имущество.

26 Запитващата юрисдикция иска също да се установи дали мярката отнемане в полза на държавата, предвидена в член 233, алинея 6 от Закона за митниците, е съвместима с член 42, параграф 2 от Митническия кодекс на Съюза, доколкото според нея в последната разпоредба се изброяват изчерпателно административните санкции, които могат да се прилагат за неспазване на митническото законодателство, както и с член 1, четвърто тире и член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212, и с член 2, точка 4 от Директива 2014/42, които биха били пречка за постановяването на такава мярка от административен орган.

27 При тези обстоятелства Районен съд Свиленград решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Дали член 42, параграф 2 от [Митническия кодекс на Съюза], изброяващ изчерпателно видовете административни санкции, които могат да се прилагат за неспазване на митническото законодателство, във връзка с член 17, пар.1 от [Хартата], трябва да се тълкува в смисъл, че е недопустима национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 6 от Закона за митниците, предвиждаща като допълнителна административна санкция конфискацията /отнемане в полза на държавата/ на предмета на нарушението? Дали отнемането на предмета на нарушението е допустимо в случаите, когато отнеманото имущество принадлежи на лице, различно от извършителя на нарушението?

2) Дали член 42, параграф 1 от [Митническия кодекс на Съюза], във връзка с член 49, пар. 3 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че е недопустима национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 6 от Закона за митниците, предвиждаща като допълнителна санкция конфискацията (отнемане в полза на държавата) на предмета на нарушението, наред с налагане на наказание „глоба“, като непропорционална санкционна намеса в правото на собственост, която е несъразмерна с преследваната легитимна цел, в случаите, когато отнеманото имуществото, предмет на нарушението, принадлежи на извършителя на нарушението и в случаите, когато принадлежи на трето лице, различно от нарушителя — въобще, и в частност в случаите, когато нарушителят не е извършил нарушението умишлено, а при форма на вина непредпазливост?

3) Трябва ли per argumentum a fortiori нормите на член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/[212], във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата, както и на основание решение от 14.[1].2021 година […] на Съда на Европейския съюз, [Окръжна прокуратура – Хасково и Апелативна прокуратура – Пловдив (C-393/19, EU:C:2021:8)], да се тълкуват в смисъл, че същите са относими и в случаите, когато деянието не съставлява престъпление, а административно нарушение, като разликата между двете е единствено критерият „големи размери“, съобразно приетото от съдебната практика стойностно изражение на предмета на контрабандата[?] Дали в този случай член 1, тире четвърто от Рамково решение [2005/212], както и член 2, точка 4 от Директива [2014/42], трябва да се тълкуват в смисъл, че понятието „конфискация” означава

именно наказание или мярка, които са постановени от съд и не е допустимо същите да бъдат наложени от административен орган, и в този смисъл не е допустима национална правна уредба като тази по член 233, алинея 6 от Закона за митниците, във връзка с член 231 от Закона за митниците[?]“.

Дело C-372/23

28 Следва да се отбележи, че в основата на спора в главното производство по дело C-372/23 са същите обстоятелства като тези по дело C-717/22, изложени в точки 19—22 от настоящото решение.

29 VU обжалва пред Районен съд Свиленград наказателното постановление на административнонаказващия орган, с което му е наложена глоба за митническа контрабанда в размер на 73 140,06 лв. и е постановено отнемане в полза на държавата на споменатите стоки.

30 Този съд е потвърдил наказателното постановление със съображението, че VU фактически е превозил тези стоки и ги е въвел на българска територия без знанието и разрешението на митническите органи, като преди това не изпълнил задължението да ги декларира не устно, а писмено, и така е осъществил състава на митническото нарушение „митническа контрабанда“ по смисъла на член 233, алинея 1 от Закона за митниците. Освен това този съд е отбелязал, че VU не е изпълнил задълженията си поради небрежност, която представлява форма на „вина“ по смисъла на член 7 от Закона за административните нарушения и наказания, независимо че нарушението не е извършено умишлено.

31 VU обжалва това решение пред Административен съд Хасково (България), запитващата юрисдикция. Пред тази юрисдикция VU поддържа, че не е нарушил умишлено задължението за писмено деклариране на съответните стоки и че следователно не е извършил нарушението митническа контрабанда, което предполага наличието на умисъл.

32 VU твърди също, че по време на митническия контрол митническите служители не са спазили членове 6—10 от Европейския кодекс за добри практики на администрацията, и че по-конкретно са нарушили член 7 от този кодекс с ангажирането на неговата отговорност.

33 Запитващата юрисдикция посочва, че има съмнения дали член 233, алинея 1 от Закона за митниците е съвместим с правото на Съюза, доколкото последната разпоредба не прави разграничение в зависимост от това дали деянията, съставляващи митническа контрабанда, са извършени умишлено или по непредпазливост. Тази юрисдикция обаче счита, че националното законодателство би могло да се приеме и за съответстващо на член 49, параграф 3 от Хартата, тъй като административните нарушения са с по-ниска обществена опасност в сравнение с престъпленията. Запитващата юрисдикция отбелязва също, че член 233, алинея 1 от Закона за митниците предвижда налагането на наказание, което може да се определи в границите от 100 % до 200 % върху митническата стойност на стоките, така че административнонаказващият орган прилага тази разпоредба, като отчита всички факти и обстоятелства по случая, включително дали нарушението е извършено при форма на вина умисъл или непредпазливост.

34 При тези обстоятелства Административен съд Хасково решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Дали член 15, във връзка с член 42, параграф 1 от [Митническия кодекс на Съюза] трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците, във връзка с чл. 7 от Закона за административните нарушения и наказания, предвиждаща налагане на наказание за неумишлена контрабанда, в случаите на извършено поради небрежност митническо нарушение, свързано с неспазването на съответната форма за деклариране на превозваните през границата на страната стоки[?] Допустима ли е национална правна уредба, която в такива случаи позволява нарушението да се квалифицира като митническата контрабанда, извършена по непредпазливост, или умисълът е задължителен елемент от състава на митническата контрабанда?

2) Дали член 42, параграф 1 от [Митническия кодекс на Съюза] трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците във връзка с чл. 7 от Закона за административните нарушения и наказания, която позволява за нарушение, покриващо състава на понятието „митническа контрабанда“ и извършено за първи път, да се налага еднакво по вид и размер наказание — „глоба“ в размер от 100 до 200 % от митническата стойност на предмета на нарушението, независимо от това дали то е извършено умишлено, или непредпазливо?

3) Дали член 42, параграф 2 от [Митническия кодекс на Съюза] трябва да се тълкува в смисъл, че е недопустима национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 6 от Закона за митниците, предвиждаща като допълнителна административна санкция конфискацията (отнемане в полза на държавата) на стоките или вещите, предмет на нарушението, чието притежание не е забранено[?] Дали отнемането на предмета на нарушението е допустимо в случаите, когато отнеманото имущество принадлежи на лице, различно от извършителя на нарушението?

4) Дали член 42, параграф 1 от [Митническия кодекс на Съюза], във връзка с член 49, параграф 3 от [Хартата] трябва да се тълкува в смисъл, че е недопустима национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 6 от Закона за митниците, предвиждаща като допълнителна санкция конфискацията (отнемане в полза на държавата) на стоките или вещите, предмет на нарушението, чието притежание не е забранено, наред с налагане на наказание „глоба“, като непропорционална санкционна намеса в правото на собственост, която е несъразмерна с преследваната легитимна цел, в случаите, когато отнеманото имуществото, предмет на нарушението, принадлежи на извършителя на нарушението и в случаите, когато принадлежи на трето лице, различно от нарушителя — изобщо, и в частност в случаите, когато нарушителят не е извършил нарушението умишлено, а при форма на вина непредпазливост?

5) Дали член 5, [точка] 3 от [Митническия кодекс на Съюза], във връзка с член 41 от [Хартата], трябва да се тълкува в смисъл, че органите, осъществяващи митнически контрол, следва да спазват разпоредбите на Европейския кодекс за добри практики на администрацията, и по-специално членове от 6 до 10 включително, и не е допустима национална правна уредба като тази по чл. 233, ал. 1 от Закона за митниците, във връзка с чл. 7, ал. 2 от ЗАНН, която позволява наказването на лица, които формално и по непредпазливост са извършили нарушение на митническото законодателство, с наказанията за умишлено деяние, както и с отнемане в полза на държавата на основание

чл. 233, ал. 6 от ЗМ на предмета на нарушението, принадлежащ на трето лице, без преди това неизрядното лице да е било упътено какви действия в съответствие със закона да предприеме и как надлежно да оформи по предвидения от закона начин документите си за превоз на стоки през държавна граница, която е външна за ЕС?“.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

35 Съгласно постоянната съдебна практика въведеното с член 267 ДФЕС производство е инструмент за сътрудничество между Съда и националните юрисдикции, чрез който Съдът предоставя на националните юрисдикции насоки за тълкуването на правото на Съюза, необходими им за разрешаване на висящия пред тях спор (решение от 26 март 2020 г., Miasto Łowicz и Prokurator Generalny, C-558/18 и C-563/18, EU:C:2020:234, т. 44 и цитираната съдебна практика).

36 След като актът за преюдициално запитване е основание за това производство, националната юрисдикция трябва в самия акт ясно да посочи фактическата обстановка и правната уредба на спора в главното производство и да даде необходимите разяснения за причините да избере разпоредбите от правото на Съюза, които иска да бъдат тълкувани, както и за връзката, която прави между тези разпоредби и приложимото към спора, с който е сезирана, национално законодателство (вж. в този смисъл решение от 4 юни 2020 г., C.F. (Данъчна ревизия), C-430/19, EU:C:2020:429, т. 23 и цитираната съдебна практика).

37 В тази насока е важно също така да се подчертае, че съдържащата се в акта за преюдициално запитване информация трябва да позволи, от една страна, на Съда да даде полезен отговор на поставените от националната юрисдикция въпроси, и от друга, на правителствата на държавите членки, както и на другите заинтересовани субекти да упражнят правото си по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз да представят становища. Съдът трябва да следи това право да се зачита, предвид факта че по силата на тази разпоредба на заинтересованите субекти се съобщават само актовете за преюдициално запитване (вж. в този смисъл решение от 2 септември 2021 г., Irish Ferries, C-570/19, EU:C:2021:664, т. 134 и цитираната съдебна практика).

38 Тези кумулативни изисквания към съдържанието на преюдициалното запитване са посочени изрично в член 94 от Процедурния правилник на Съда, с който запитващата юрисдикция би следвало да е запозната в рамките на въведеното от член 267 ДФЕС сътрудничество и с който тя следва неотклонно да се съобразява (определение от 3 юли 2014 г., Talasca, C-19/14, EU:C:2014:2049, т. 21, и решение от 9 септември 2021 г., Топлофикация София и др., C-208/20 и C-256/20, EU:C:2021:719, т. 20 и цитираната съдебна практика). Освен това те са припомнени в точки 13, 15 и 16 от Препоръките на Съда на Европейския съюз към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (ОВ C 380, 2019 г., стр. 1), които понастоящем се съдържат в точки 13, 15 и 16 от новия текст на Препоръките на Съда на Европейския съюз към националните юрисдикции относно отправянето на преюдициални запитвания (ОВ C 6008, 2024 г.).

39 В случая петият въпрос по дело C-372/23 не отговаря на тези изисквания.

40 Всъщност в акта за преюдициално запитване не е посочено защо запитващата юрисдикция има съмнения за тълкуването на посочените в текста на този въпрос разпоредби, и в частност на разпоредбите на Европейския кодекс за добри практики на администрацията. Тази юрисдикция не посочва и връзката, която прави между разпоредбите на този кодекс и националното законодателство, приложимо към спора по главното производство. При тези обстоятелства Съдът не може да прецени доколко е необходим отговор на посочения въпрос, за да може тази юрисдикция да се произнесе.

41 Ето защо петият въпрос по дело C-372/23 е недопустим.

По същество

По първия и втория въпрос по дело C-372/23

42 С първия и втория си въпрос по дело C-372/23, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 15 и член 42, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, която позволява да се констатира нарушение на митническото законодателство и при наличието само на непредпазливост, изразяващо се в неспазване на предвидената форма за деклариране на превозваните стоки, и не допускат при такива обстоятелства на извършителя на нарушението да се наложи административно наказание в размер, най-малкото равен на митническата стойност на стоките, предмет на това нарушение.

43 Член 15 („Предоставяне на информация на митническите органи“) от Митническия кодекс на Съюза предвижда в параграф 1, че всяко лице, което участва пряко или косвено в извършването на митнически контрол, е длъжно да предостави на митническите органи пълната изисквана документация и информация. Съгласно член 15, параграф 2 лицето, което подава пред митническите органи декларация, е отговорно по-специално за точността и пълнотата на информацията, предоставена в тази декларация.

44 В случая данните от преписката на разположение на Съда, изглежда, сочат, че процесните по главните производства стоки са били превозвани от Турция за Сърбия, като България е само транзитна държава. Следователно, освен ако проверката на запитващата юрисдикция не установи друго, тези стоки е трябвало да бъдат поставени под „режим външен транзит“ по смисъла на член 226 от Митническия кодекс на Съюза. Съгласно член 158 от този кодекс всички стоки, предназначени да бъдат поставени под митнически режим, с изключение на режим свободна зона, се обхващат от митническа декларация, подходяща за конкретния режим.

45 Неизпълнението на задължението за подаване на декларация, произтичащо от член 15, параграф 1 във връзка с член 158 от Митническия кодекс на Съюза, представлява „неспазване на митническото законодателство“ по смисъла на член 42, параграф 1 от посочения кодекс. Всъщност това понятие не се отнася само до измамни действия, а включва всяко несъобразяване на митническото законодателство на Съюза. За да се квалифицира такова несъобразяване като „неспазване на митническото законодателство“ по смисъла на посочения член 42, параграф 1, няма значение дали неспазването е при

условията на умисъл или непредпазливост, или при липсата изобщо на виновно поведение от страна на съответния оператор (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2023 г., J. P. Mali, C-653/22, EU:C:2023:912, т. 29 и цитираната съдебна практика).

46 Оттук следва, че налагането на санкции на основание член 42 от същия кодекс обхваща случая, в който неспазването от страна на съответния оператор е при условията на непредпазливост.

47 Що се отнася до последиците от такова неспазване, всяка държава членка трябва да предвиди в съответствие с член 42, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза ефективни, пропорционални и възпиращи санкции, по-специално при предоставяне на неточна информация в митническа декларация (решение от 23 ноември 2023 г., J. P. Mali, C-653/22, EU:C:2023:912, т. 30).

48 При липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, които се налагат при неизпълнение на условията, предвидени във въведен с това законодателство режим, държавите членки са компетентни да изберат санкциите, които според тях са подходящи. В съответствие обаче с изискването за пропорционалност на санкциите, предвидено в член 42, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза, приетите въз основа на тази разпоредба административни или санкционни мерки не трябва да надхвърлят необходимото за постигане на легитимно преследваните от този кодекс цели и не бива да са несъразмерни спрямо тези цели (вж. в този смисъл решение от 8 юни 2023 г., ZES Zollner Electronic, C-640/21, EU:C:2023:457, т. 60 и 61 и цитираната съдебна практика).

49 Ето защо строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказваните с тях нарушения, като по-специално се гарантира реално възпиращ ефект и същевременно се съблюдава изискването за пропорционалност (вж. в този смисъл решения от 22 март 2017 г., Euro-Team и Spirál-Gép, C-497/15 и C-498/15, EU:C:2017:229, т. 42, и от 24 февруари 2022 г., Agenzia delle dogane e dei monopoli и Ministero dell'Economia e delle Finanze, C-452/20, EU:C:2022:111, т. 39).

50 Това изискване е задължително за държавите членки, що се отнася не само до определянето на състава на нарушението и на правилата относно размера на глобите, но и до преценката на елементите, които могат да бъдат отчитани при определянето на размера на глобата (вж. в този смисъл решение от 23 ноември 2023 г., J. P. Mali, C-653/22, EU:C:2023:912, т. 33 и цитираната съдебна практика).

51 В случая от акта за преюдициално запитване е видно, че глобата, предвидена в член 233, алинея 1 от Закона за митниците досежно нарушението митническа контрабанда, е от 100 % до 200 % върху митническата стойност на стоките, предмет на това нарушение, така че митническият орган може да съобрази размера на тази глоба, като отчете всички факти и обстоятелства по случая, включително дали нарушението е извършено при форма на вина умисъл или непредпазливост.

52 Дори с оглед на особеностите на митническите нарушения, и по-специално на тяхната голяма честота и на трудността да бъдат разкрити, предвидената от националното право глоба в размер от 100 % до 200 % върху митническата стойност на стоките обаче не се явява в съответствие с тежестта на всички санкционирани с нея нарушения, по-специално в случай на неизпълнение на свързаните с митническите декларации задължения в контекста на митническия режим на външен транзит. Всъщност подобна санкция, от една

страна, надхвърля необходимото, за да се гарантира, че допуснатите под този режим стоки няма да бъдат отклонени от митнически надзор, и от друга, се явява несъразмерна спрямо митническото задължение, възникнало поради отклоняването от митнически надзор на стоки, поставени под посочения режим (вж. в този смисъл решение от 4 март 2020 г., Шенкер, C-655/18, EU:C:2020:157, т. 44 и 46).

53 Този извод се налага в още по-голяма степен, тъй като тази санкция се добавя към предвидената в член 233, алинея 6 от Закона за митниците, по силата на който стоките — предмет на митническа контрабанда, се отнемат в полза на държавата независимо от това чия собственост са, а ако липсват или са отчуждени, присъжда се тяхната равностойност, представляваща митническата им стойност, или при износ — стойността на стоките. Всъщност кумулирането на санкциите за извършителя на нарушение митническа контрабанда може да доведе до това той да бъде осъден да заплати митническата стойност на съответните стоки в троен размер.

54 С оглед на изложеното дотук на първия и втория въпрос по дело C-372/23 следва да се отговори, че член 15 и член 42, параграф 1 от Митническия кодекс на Съюза трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която позволява да се констатира нарушение на митническото законодателство и при наличието само на непредпазливост, изразяващо се в неспазване на предвидената форма за деклариране на превозваните стоки. За сметка на това тези разпоредби не допускат при такива обстоятелства на извършителя на нарушението да се наложи административно наказание в размер, най-малкото равен на митническата стойност на стоките, предмет на това нарушение.

По първия и втория въпрос по дело C-717/22 и по третия и четвъртия въпрос по дело C-372/23

55 С първия и втория въпрос по дело C-717/22 и с третия и четвъртия въпрос по дело C-372/23, които следва да се разгледат заедно, запитващите юрисдикции по същество искат да се установи дали член 42, параграфи 1 и 2 от Митническия кодекс на Съюза във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която в случай на нарушение на митническото законодателство предвижда, наред с налагането на глоба, и отнемане в полза на държавата на стоките, предмет на това нарушение. При отрицателен отговор тези юрисдикции искат да се установи дали такова отнемане в полза на държавата е допустимо, дори когато тези стоки не принадлежат на извършителя на нарушението.

56 Като начало, както бе посочено в точка 44 от настоящото решение, освен ако проверката на запитващите юрисдикции не установи друго, процесните по главното производство стоки е трябвало да бъдат поставени под митнически режим външен транзит. Така в съответствие с член 158 от Митническия кодекс на Съюза тези стоки е трябвало да се обхванат от митническа декларация.

57 След това уточнение и досежно първата част от така преформулираните преюдициални въпроси, следва да се отбележи, че съгласно член 42, параграф 2 от този кодекс, „[к]огато се прилагат административни санкции, те могат [inter alia] да бъдат в една от следните две форми или в двете: […] имуществена санкция или глоба от митническите органи,

включително, където е уместно, прилагане на споразумение вместо налагане на наказание за извършено престъпление; […] отмяната, спирането или изменението на разрешение, чийто титуляр е съответното лице“.

58 В тази насока съмнението на запитващите юрисдикции отчасти произтича от прочита им на член 42, параграф 2, доколкото според тях той изчерпателно изброява административните санкции, приложими в случай на неспазване на митническото законодателство.

59 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 63 от заключението си, използването на израза „inter alia“ в тази разпоредба свидетелства, че списъкът на тези административни санкции не е изчерпателен и че държавите членки по принцип могат да предвидят административни санкции, различни от упоменатите в тази разпоредба, като мерки за конфискация на стоки, които са предмет на митническо нарушение.

60 Освен това при липсата на хармонизация с Митническия кодекс на Съюза на санкциите, които са приложими при неспазване на разпоредбите на този кодекс, държавите членки могат да кумулират административни санкции като разглежданите в главното производство, стига да се спазва изискването за пропорционалност, закрепено в член 42, параграф 1 от посочения кодекс (вж. в този смисъл решение от 4 март 2020 г., Шенкер, C-655/18, EU:C:2020:157, т. 41 и 42 и цитираната съдебна практика).

61 По отношение на въпроса дали член 42 от Митническия кодекс не допуска възможността да бъдат конфискувани стоки, когато не принадлежат на извършителя на нарушението, Съдът вече е постановил, че национална правна уредба, позволяваща конфискацията на имущество, което принадлежи на трето добросъвестно лице и е използвано за извършване на престъплението контрабанда, е несъвместима с правото на собственост, гарантирано в член 17, параграф 1 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 14 януари 2021 г., Окръжна прокуратура Хасково и Апелативна прокуратура Пловдив, C-393/19, EU:C:2021:8, т. 56).

62 За сметка на това мерките за конфискация, свързани с облагата от престъпление или незаконна дейност, или средство, което е послужило за престъпление и не принадлежи на добросъвестно трето лице, попадат в обхвата на правната уредба относно ползването на имуществото по смисъла на член 17, параграф 1, трето изречение от Хартата (вж. в този смисъл решение от 10 септември 2024 г., Neves 77 Solutions, C-351/22, EU:C:2024:723, т. 82).

63 За да се гарантира, че режимът на административни санкции, приложими за митническо нарушение, реално има възпиращ ефект, като същевременно се спазва изискването за пропорционалност, извършителите на такива нарушения трябва да бъдат на практика лишени от икономическите изгоди от извършването им, а последствията от предвидените санкции трябва да бъдат пропорционални на тежестта на нарушенията, така че ефективно да възпират всеки от извършване на подобни нарушения (вж. по аналогия решение от 24 февруари 2022 г., Agenzia delle dogane e dei monopoli и Ministero dell’Economia e delle Finanze, C-452/20, EU:C:2022:111, т. 44).

64 В случая от преписката на разположение на Съда е видно, че отнетите в полза на държавата стоки принадлежат не на VU, а на „Систем Лукс“. Както посочват по-специално митническата дирекция и българското правителство в писмените си становища, очевидно това дружество е получател на стоките и/или титуляр на режим съюзен транзит. Следователно и в едната, и в другата хипотеза то било длъжно да спазва задълженията, които произтичат от член 233 от Митническия кодекс на Съюза.

65 При това положение не е изключено „Систем Лукс“ да може да се счита за лицето, на което в случай на неизпълнение на задълженията, произтичащи от член 233, трябва да се вмени отговорността за нарушението на тази разпоредба. Запитващите юрисдикции следва да проверят тези фактически обстоятелства, за да установят евентуалната отговорност на въпросното дружество.

66 В рамките на двете хипотези, посочени в точка 64 от настоящото решение, се налага изводът, че предвид целта, преследвана от митническото законодателство, за възпрепятстване на незаконния внос на несъюзни стоки в Съюза и за борба с измамите, като се осигури надлежното събиране на вносните мита, за да се защитят финансовите интереси на Съюза (вж. в този смисъл решения от 15 юли 2010 г., DSV Road, C-234/09, EU:C:2010:435, т. 33 и от 7 април 2022 г., Kauno teritorinė muitinė, C-489/20, EU:C:2022:277, т. 35), конфискацията на тези стоки като допълнителна санкция, когато те принадлежат на лице, на което може да бъде вменена отговорност за нарушение на Митническия кодекс на Съюза, се явява пропорционална, като същевременно е в състояние да възпре съответните оператори да нарушат произтичащите от този кодекс задължения и да попречи на тези оператори да извлекат изгода от това.

67 Това тълкуване впрочем се потвърждава от член 198, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс на Съюза, съгласно който „[м]итническите органи предприемат всички необходими мерки за разпореждане със стоките, включително отнемане […], когато едно от задълженията, установени в митническото законодателство за въвеждането на несъюзни стоки на митническата територия на Съюза, не е изпълнено или стоките са били отклонени от митнически надзор“.

68 С оглед на изложеното дотук на първия и втория въпрос по дело C-717/22 и на третия и четвъртия въпрос по дело C-372/23 следва да се отговори, че член 42, параграфи 1 и 2 от Митническия кодекс на Съюза във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която в случай на нарушение на митническото законодателство предвижда, наред с налагането на глоба, и отнемане в полза на държавата на стоките, предмет на това нарушение, когато те принадлежат на лице, на което може да бъде вменена отговорност за нарушението, стига приложимият към това нарушение санкционен режим, разглеждан като цяло, да е съобразен с изискването за пропорционалност.

По третия въпрос по дело C-717/22

69 С третия си въпрос по дело C-717/22 запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 трябва да се тълкува в смисъл, че е относим към конфискацията на стоки, които са предмет на нарушение на митническото законодателство, когато това нарушение съставлява не престъпление, а административно нарушение. При утвърдителен отговор тази юрисдикция по същество иска да се установи дали член 1, четвърто тире от това рамково решение и член 2, точка 4 от Директива 2014/42 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която такава конфискация се постановява от административен орган.

70 В тази насока следва да се отбележи, че съгласно член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 всяка държава членка трябва да вземе необходимите мерки, за да направи възможно конфискуването, изцяло или частично, на средства на престъплението и облаги от престъпление, за което престъпление се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, или на имущество, чиято стойност отговаря на тези облаги.

71 От текста на тази разпоредба следва, че материалното приложно поле на това рамково решение, както е видно и от самото заглавие, и от съображение 1 от същото рамково решение, в които се говори съответно за „конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления“ и „организирана престъпност“, се ограничава до престъпленията (вж. в този смисъл решение от 9 март 2023 г., Отдел „Митническо разследване и разузнаване“, C-752/21, EU:C:2023:179, т. 40).

72 Освен това посочените разпоредби се отнасят само до престъпления с определена тежест, а именно престъпленията, за които се предвижда наказание лишаване от свобода над една година (вж. в този смисъл решение от 9 март 2023 г., Отдел „Митническо разследване и разузнаване“, C-752/21, EU:C:2023:179, т. 41).

73 Що се отнася до понятието „конфискация“, в съответствие с член 14, параграф 1 от Директива 2014/42 следва да се вземе предвид текстът на член 2, точка 4 от нея, съгласно който конфискация е „окончателно отнемане на имущество, постановено от съд във връзка с престъпление“ (вж. в този смисъл решение от 9 март 2023 г., Отдел „Митническо разследване и разузнаване“, C-752/21, EU:C:2023:179, т. 42 и 43).

74 Всъщност достатъчно е да се констатира, от една страна, че в главното производство актът, с който се отнемат в полза на държавата стоките, предмет на нарушението на митническото законодателство, е бил издаден след производство с административен характер, което производство не се отнася до престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, както се изисква в член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212, нито дори най-общо до престъпление.

75 В този смисъл е уместно да се уточни, че макар административното производство в случая да е предшествано от наказателно производство, от акта за преюдициално запитване недвусмислено личи, че последното производство е било прекратено, така че към момента на образуване на административното производство не е имало висящо наказателно производство.

76 От друга страна, от преписката на разположение на Съда е видно също, че конфискацията на разглежданите стоки е постановена не от „съд“ по смисъла на член 2, точка 4 от Директива 2014/42, а от митническите органи.

77 Рамково решение 2005/212 обаче не се прилага, когато решението за конфискация е взето от митнически орган след производство, предмет на което не е престъпление (вж. в този смисъл решения от 19 март 2020 г., „Agro In 2001“, C-234/18, EU:C:2020:221, т. 61, и от 9 март 2023 г., Отдел „Митническо разследване и разузнаване“, C-752/21, EU:C:2023:179, т. 46).

78 Доколкото приложното поле на това рамково решение е ясно определено и то е прието с цел да се въведат общи минимални правила в ясно определена област, която впрочем се отнася до сътрудничеството по наказателноправни въпроси, посоченото рамково решение

също така не може да бъде приложено по аналогия в материалноправно отношение към положение като разглежданото в главното производство (вж. в този смисъл решение от 9 март 2023 г., Отдел „Митническо разследване и разузнаване“, C-752/21, EU:C:2023:179, т. 47).

79 С оглед на изложеното дотук на третия въпрос по дело C-717/22 следва да се отговори, че член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 трябва да се тълкува в смисъл, че не е относим към мярка за конфискация, постановена след нарушение на митническото законодателство, ако това нарушение съставлява не престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, а административно нарушение.

По съдебните разноски

80 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващите юрисдикции, последните следва да се произнесат по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) **Член 15 и член 42, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза**

трябва да се тълкуват в смисъл, че

допускат национална правна уредба, която позволява да се констатира нарушение на митническото законодателство и при наличието само на непредпазливост, изразяващо се в неспазване на предвидената форма за деклариране на превозваните стоки. За сметка на това тези разпоредби не допускат при такива обстоятелства на извършителя на нарушението да се наложи административно наказание в размер, най-малкото равен на митническата стойност на стоките, предмет на това нарушение.

2) **Член 42, параграфи 1 и 2 от Регламент № 952/2013 във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз**

трябва да се тълкува в смисъл, че

допуска национална правна уредба, която в случай на нарушение на митническото законодателство предвижда, наред с налагането на глоба, и отнемане в полза на държавата на стоките, предмет на това нарушение, когато те принадлежат на лице, на което може да бъде вменена отговорност за нарушението, стига приложимият към това нарушение санкционен режим, разглеждан като цяло, да е съобразен с изискването за пропорционалност.

3) Член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления

трябва да се тълкува в смисъл, че

не е относим към мярка за конфискация, постановена след нарушение на митническото законодателство, ако това нарушение съставлява не престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода над една година, а административно нарушение.

Jürimäe Lenaerts Jääskinen

Gavalec Piçarra

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 19 декември 2024 година.

Секретар
A. Calot Escobar

Председател
K. Lenaerts